

Provetider.

To Fortællinger.
Af Cornelia Levetzow

(Fortset.)

„Et har ikke meget at sige hinanden nu, Magnus.“
Rej, lad mig sige, men jeg haaber paa bedre Tider.
„Du vil ikke give tabt, men mener, at jeg skal?“
Rej: Jeg vilde omfavne ham, men han trak sig tilbage.
Sons yngre Broder havde været i Log med mig om
Morgenen. Det er en opvakt, slink fjortenaarig Dreng,
som denne Sommer forberedes til Konfirmation. Det
maa jo til for hans Frenetids Skyld, mener Familien.
„Student Præstrikup.“ sagde Drengen, efter først at
have overtydet sig om, at ingen saa eller hørte os,
„sig mig ærligt, tror De, at der er en Gud til?“
Jeg ved, at han er til, Hans! „Tror De ogsaa det om Je-
sus?“ Ja, min kære Dreng, jeg tror det af ganske
Hjerte. Jesus er Gud Faders enbaarene Søn sendt til
din og min Frelse. — Drengen saa lettet ud og sagde
irrigt: „Det er det samme Præsten siger, og han er
da heller ikke dum, Tak.“

„Na, hvor var det godt, at han gif til dig, Mag-
nus!“ — Jeg er saa inderlig glad over alt, hvad du
har fortalt mig.“

Solen skinnede gennem Lyset, lette, fmaa, blaue
Sommerfugle dansede over Vægnedebus og Strømfærter
det var en rigtig Sommerdag. De to unge sad gan-
ske stille en Stund, men saa tog Magnus Ordet:

„Der er endnu et, jeg maa tale med dig om, Kir-
sten. Ved du, at jeg har faaet en Bro?“

„Mig? Hvorfor det, men jeg troede det var Svog.“

„Nej, det har sin Rigtighed. Da en gammel
Dome, en hvern Slagting af min onkles Fader, hørte,
at min Fæderens navn var gaaet tabt ved Falliten, be-
sluttede han at testamentere mig titusinde Kroner. Hun
var allerede den Gang alvorlig syg og døde fort ef-
ter. Om et Par Maaneder faar jeg Pengene udbe-
taalt. Jeg tager dem som en Gabe ovenfra. Du kan
nok fortælle, at min første Tanke gjaldt din Fader, men
han er allerede død, at han ikke vilde have en Søn af
mine Venge. Saa kom Fader og opmuntrede mig til
at sætte Summen fast til Moders Brug, men dertil
lagde jeg Nej. Det var ikke af Haardhed, Kirsten, den
Gamle, jeg har følt mod min stakkels Moder, er borte,
men jeg tror hun maa gennem denne Tids Prøvelser
for at kunne blive Menneſke, Fader har en velkommet
Plads som Bogholder, saa hun fanner ikke det nød-
vendige. Det var noget helt andet jeg tænkte paa.
Hvor du ikke hørte om Fru Sivertsen, den stakkels
Kæmpe, der mistede hele sin lille Formue ved
Falliten?“

„Om jeg har! Det gjorde os alle saa inderlig
ondt for hende. Fader sendte en forelselig Hjalp, men
hvor er det i Fremtiden.“

„Saa det gjorde din Fader, det glæder mig at
høre. — Hvis du synes som jeg, Kirsten, giver jeg
hende det hele, saa er hendes Tab dækket.“

„Hvis jeg synes?“ Kirsten lo.

„Ja, hvis du synes?“ Stærkt Eftertryk paa du.

„Ja, naturligvis synes jeg det.“

„Det samme lad hurtige Trin, næsten Spring
opad Højen og Knud viste sig.“

„Om Fortællelse, kære Venner, at jeg blev saa
længere borte. Hvad har I dog tænkt om mig?“

„Længere.“ sagde Magnus forundret, og Kirsten
fandt heller ikke det var længe, men da hun saa paa
Urbet, manglede det kun ti Minutter i Løb —

„Naa det falder man præcis!“ Herr Billing havde
staaet en Tid i Døren og spejdede efter dem, „hvor
har De faa været?“ — Han ventede ikke paa Svar,
men traf dem ind til det festligt dækkede Bord.

„Tag min Deres Søsters Arm.“ sagde han mun-
tert til Knud, og saa bukkede Magnus for Fru Bil-
ling, der pegede paa Adelaide.

Efter Bordet blev der haengt Gyngen op i Haven
og et gammelt Ringspil hentes ned fra Loftet. Ade-
laide smaaftreg i Gyngen og lo saa Laarerne traadte
hende i Fjot, naar hun ikke kunde finde det rette Greb
til at fæste eller fange Ringen. Fru Billing saa med
inderlig Velbehag paa sin glade Datter, men hvistede
dog engang imellem: „Pas paa Skolen, min Pige, at
du hængens river eller pletter den.“

Da Kaffebordet var dækket maatte Møder Wine
ved Kirstens Arm. Hun var i sin bedste Puds, havde
Skæppe med hvidt Vaand og et stort Silkeforklæde. Da
hun først var vel bærnet og havde puset en lille Smule,
betragtede hun Studenterne, som Kirsten straks havde
forefjillet.

„Naa saa det er Broderen. — De vil da ikke ta-
ge Kirsten fra os, haaber jeg?“

„Vi kan ikke saadan tage Kirsten, Frøken, kunde vi,
saa tog vi hende. Men hun ønsker selv at blive.“

„Jeg hørte ikke rigtig hvem den anden er, det er
da ikke en Kæreste?“

„Nej, bare en Fætter.“

„Naa saa er det godt.“

Det lod saa pudsig, at alle de tilstedeværende brast
i latter, men Kirstens Kind fik en dybere Rødme.

Møder Wine blev heldigvis ikke rørt over dette
Latterudbrud, men sølte sig bearet, som havde hun
loget en Vittighed.

„Hvilke allerede gaa, Knud?“

„Ja, lille Kirsten, det er høje Tid.“

„Saa maa I hille de tusinde Gange hjemme.“

„Det skal vi.“

„Kærlig, Magnus!“

„Kærlig, Kirsten, og Tak!“

„Sig bare Kærlig i god Nø, unge Venner. Der
bliver nu spændt for, og jeg lærer selv vore Gæster
til Stationen.“

Saa blev der tattet, bukket og trykket Hænder.
Trine fik ogsaa et Haandtryk og en Tak, der viste at
Kirsten havde omtalt hende venligt.

Da Bognen svingede om Sjernet, og Lommets-
kæderne havde sendt den sidste Skjænk, vilde Kirsten
gerne have truffet sig tilbage og været ene en lille
Stund, men Fru Billings Stemme lød hende til
Orden.

„Nu straks af det fine Løj, Adelaide, og saa hør
Mand til sit Arbejde.“

Det var en travl Tid, der nu paafølgte. Foruden
det sædvanlige Folkehold antoges et Par Hilsedige
Gæstere, og Ørbyerne fyldtes til Randen. Manden var

i Højtiden meget bedre, end ellers, og der laabes E-
terniddagsstafte til hele Befættningen. Gardejerne for-
langte ogsaa imellem, at der skulde bages Vælskiver,
som saa i store Kurve bared ud paa Marken til Hol-
tene.

Kirsten arbejdede med Liv og Vigt. Efter Broderens
og Fæderens Besøg var hun fra Morgen til Aften
siddende i Tak og Glæde. „Hvis du synes,“ hun hørte i
Tanterne Magnus spørge, og saa det færlige, trojste
Blis i hans Øje. Godt var det ogsaa at tænke paa Høj-
mandstanken, der vilde saa sit Tilgodehavende igen.
Kirsten havde set sin Moder sælde Laarer over Fru Si-
vertsens Tab, og saa, at Magnus blev i Stand til at
Sjælpe! —

Fru Billing var mer end almindelig irritabel og,
til Tider, underlig raskløst.

„Arbejdet er ikke til at overkomme med de Kræf-
ter vi har, Billing, du, du kan sagtens!“

Hun saa ud som den personificerede Forurettelse.

„Har jeg næret dig en Hjelpekone, Kofine? Du
maa for mig gerne faa to.“

„Hvad os dog være fri for at saa fremmede Skel-
linger i Huset.“

„Du klagede jo selv, Kone! — Det er en velstuet
Høst i Nø, og alt tegner til, at vi faar et storartet Ud-
butte, kan det saa forjæres, at I Kvinder herhjemme
i den Grad overanstrenges. Der gaar den unge Frøken
og slider som en Daglejefone.“

„Nej, nej,“ raabte Kirsten muntert, men tilføje-
de straks, „Fru Billing selv slider og saa har hun jo
foruden hele Ordningen i sit Hoved. Husmandens Stø-
ne i det lille Sted nedenfor Væffen, ser saa ordentlig
og slink ud. Hvad siger Fru Billing om at saa hendes
Hjalp?“

„Fru Billing siger ingenting. Frøken, men tager
med Tak med den Hjalp hendes Mand sender hende.
Jeg vil straks forhøre om Jæger Marie kan, det er
underligt, at vi ikke før har tænkt paa hende.“

Da han var gaaet, smuttede Husmoderen sin Haand
og mumlede: „Nej, dette gaar næsten over Grænsen.“

„Lidt efter kom Jæger Marie med et stort Skurefor-
klæde paa, parat til alt. Hun saa først spørgende paa
Frøken derefter paa de andre: „Ja saa vil jeg gerne
vide, hvad jeg skal gøre?“

„Men Moder dog.“ Adelaide var gredeklar.
„Du maa da give Koneen Besked.“

„Jeg maa først overveje, Adelaide,“ hun fattede
sig, og et Øjeblik efter var Koneen i fuld Arbejde.

Et Par Uger efter at Høsten var vel overlaet,
skulde der være Storaaf. Adelaide bad Moderen, om
Jæger Marie ikke nok maatte hjælpe med, men det
offlagtes.

„Vi kan nok overkomme det selv, skal du se,“ Kir-
stens Stemme havde en opmuntrende Klang, „men saa
maa du rigtignok ogsaa tage fat for V.oor, Adelaide.
Du har saa godt at det, du er bleven saa slank og saa
let, denne Sommer, at det er en hel Fornøjelse.“

Efter Væffen satte flere Regnedage Fru Billings
Laalmodighed paa en haard Prøve, men omfider skin-
nede Solen igen og saa blæste Løjet hurtigt iørt.

„Det har været en voldsom streng Dag.“ Adelaide
sank ned i Fæderens Lænestol, „hvor skal det gøre godt
at komme i sin Seng.“

„Der er ikke Tale om at gaa i Seng endnu, min
Pige, vi maa se at saa Løjet lagt sammen og rullet
endnu i Aften. Slagteren kommer i Morgen, har din
Fader meldt, og saa har jeg Brug for alle Kræfter.“

„Nej, Moder, det er for meget forlangt, kan vi
vel holde det ud Trine?“

Trine rystede paa Hovedet, men Kirsten jagde
glad: „No vist kan vi! Skulde tre raske, unge Piger
være sig for at arbejde en halv Nat, naar Husmoe-
ren sniker det. Naar der tændes Ild under Strøge-
ovnen er Hullemen, hvor Løjet ligger, egentlig saa
hagelig. Nu begynder jeg, saa kan I jo gaa i Seng.“

„Nej, Jomfru,“ Trine saa helt oplivet ud, „jeg
vil rigtignok ikke lade Dem i Stikken. Vi vil da ogsaa
være glade i Morgen, naar Arbejdet er gjort.“

„Naa Trine vil hjælpe, det er dejligt. Godnat,
Adelaide!“

„Na, Kirsten, hvor du sætter et morsomt Ansig-
t op. Du kan da nok tænke, at jeg ikke vil spigte, men
dele Arbejdet med dig.“

Hun lagde Armen om Kirstens Liv, men før de
unge Piger havde aabnet Døren, standedes de af Fru
Billings bette Udraab:

„Var saa god at blive her, Jomfru, der er noget
jeg vil tale med Dem om først.“

Adelaide standjede og saa uroligt paa Moderen, der
straks tilføjede:

„I andre maa gerne gaa, det er med Jomfruen,
jeg vil tale.“

Kirstens Hjerte bankede stærkt for Fru Billings
Stemme var saa underlig dirrende og hun saa rød og
opspilet ud, men da hun ikke vidste sig flydlig i nogen
Overtrædelse, lod hun ganske stille og ventede paa, hvad
der vilde komme.

„De paa mig, Jomfru, se mig lige ind i Øjet og
saa saa, hvem er Herferinderen her paa Kræthøj, De
eller jeg?“

„Men, Fru Billing dog!“

„Da efter Dag, Uge efter Uge er Magten gledet
over fra mine Hænder til Deres. Tror De, at en Mo-
der holder af at saa Nej af sit Barn og saa, et Øjeblik
efter, se hende villig og glad gøre det samme Arbejde
for at tælle Dem? — Er Kræthøj det samme Kræ-
thøj, det var da De kom? Møder Wine sidder til Høj-
bords, fortalet og trakteres og her er latter og Sang
fra Sol staar op til den gaar ned. Vlot Pigen ser en
Kilg af Deres Forklæde bliver hun opmærksom og høj-
lig imod mig, og mit eget Barn har et artigere, venli-
gere Blik mod sin Moder for at tælle Dem. Folke-
ne siger Godmorgen og Godnat, det har vi aldrig kendt
før, og selv Herren i Huset, min Kætefælle, lyder Deres
mindste Bink. At han nu gaar i Kirke hver Søndag er
vist ogsaa Deres Skyld, sandt jeg ikke ligetrum har
hørt Dem anmode ham om at gøre det. Lø De nægte,
at alle Pige søger hen til Dem for at saa Anvisning el-
ler Hjalp. Mener De, at det er morsomt for en Kone,
der snart har været gift i tolv Aar, saadan lige med et
at blive lat fra Styret. — Hvorfor græder De saadan?
Jeg vil ikke vide af det. Svar ordentlig, men lad vær
at hulfe.“

Men Kirsten kunde ikke lade være; hun havde lagt
sit Hoved paa Bordet og grad ustandseligt. Der var
en slaaende Sandhed i Fru Billings Ansig. Aldrig
et eneste Øjeblik havde hun begæret Magten og saa
var hun dog gaaet en anden i Vejen. „Na, det var saa

bittert, bittert, bittert, men du ved jo, Herre, at jeg
ikke har søgt mit eget i dette, og dog hvor let fan der
ikke blandes ondt i det, man synes er godt. Forbarm
dig Herre og hjælp os alle!“

„Glad ikke saadan, jeg kan ikke holde det ud!“
Fru Billing rystede hende lempeligt i Armen, „lad
være, Kirsten, og det straks!“

Hun lagde for første Gang Kirsten og Stemmen
var ganske blid.

Kirsten saa op med taarefulde Øjne:
„Saa jeg rejse herfra? Det er vist bedst, at jeg
rejser. Dette er saa uventet og saa frygteligt, men har
jeg handlet galt, maa De tro mig, jeg har gjort det i
Blinde.“

„Handlet galt, tosfede Pige, hvori har De handlet
galt? — Na, hold nu op med at græde, saa vil jeg
sige Dem hvoraf det hele kommer. De er god, Kirsten,
og jeg er ond, De har luftet op for Gud og jeg har
stænet til for ham. Dette er mere og mere gaet op
for mig, og da jeg ikke hørte mig, blev jeg værre og
værre Dag for Dag, og al den Glæde og Klarhed
her i Hjemmet far mig i Øre og Hjerte. Men lige
fra den Dag, jeg slog Dem — aa, at jeg kunde! — til
jeg Dem far, Kirsten.“

„Og jeg Dem, Fru Billing, det blev saa underligt
vært i mit Hjerte da vi gav hinanden Haanden.“ Kir-
sten lagde sit Hoved op til Fru Billings Skulder og
saa stød de lidt og grad sammen.

„Har jeg dog ikke altid været lydlig imod Dem,
kære Fru?“

„Jo, det var Synd at sige andet, men at jeg havde
Dem at tælle for de andres Lydighed var næsten ikke
til at holde ud. Og naar jeg saa Dem gaa imellem os,
saa sin og vel oplært, ganske anderledes, end vi andre,
slaaede jeg Dem altid mit bydende „Jomfru“ i An-
sigtet for at vise, De var mig underordnet, men nu vil
jeg altid kalde Dem Kirsten, hvis jeg maa?“

„Na, saa gerne, men hvordan skal alt det, der har
været galt, blive oprettet?“

„Det kan kun oprettes hvis, hvis jeg ogsaa giver
mig over, men det kan jeg ikke saadan frage. Sig nu
ikke, at jeg kan, for ved mindste Anledning frager det op
berinde og saa ryger jeg i Hælin.“

„Et maa jeg nok have Lov at sige, at for hver
Gang, De bjer Deres Villie ind under Herrens Vil-
lie vil Deres Indbildelse her i Hjemmet døffe. Og nu
vil jeg saa gerne vide, hvordan jeg skal forholde mig,
for ingen Pris vil jeg gaa Dem i Vejen.“

„De skal bare være Dem selv, Kirsten. Nu jeg har
faaet udalt, og ogsaa skrevet, er Anslagen med Dem
helt smeltet bort. Vad nu Pjænen med foldt Band,
Barn, Adelaide vil tro, at jeg har været ond imod
Dem, naar hun ser de røde Øjne. Og saa maa De her-
efter gerne svage lidt med mig, som De gør med de
andre.“

„Tak,“ sagde Kirsten, og saa lagde hun begge Ar-
me om Madmoderens Hals og kyssede hende. —

„Naa er du endelig der, Kirsten! Men hvordan
er det du ser ud! Hvad har Moder gjort ved dig?“
Adelaide sprang op, som var hun rede baade til An-
gret og Forbær, og Trines Øjne flammede, men Kir-
sten fortrøstede, at Fru Billing netop havde været saa
indertig god og færlig imod hende.

„Kærlig!“ Adelaide lo, „jeg sætter et Spørgs-
maaletegn ved færlig, Kirsten.“

„Da jeg sætter det ud igen, for jeg mente, hvad
jeg sagde. — Er her nu ikke hyggeligt i den gamle Kul-
sejue? — Det er dejligt at Klossen kun er ni, saa har
vi Tiden for os.“

Det varede en god Stund før Husmoderen vi-
ste sig.

„Naa det gaar jo slink,“ sagde hun, „skal jeg
ikke hjælpe med at træffe Raagene og Duge.“

„No, mange Tak,“ Kirsten brang hurtigt til, „vil
Fru Billing træffe med mig?“

„Na, hvorfor ikke.“

„Træk saa ordentlig til, Kirsten, og lad Moder
danse, som du plejer at lade mig.“

„Saa, dig, men det vilde ikke summe sig med min
Fru.“

„Det er nok bedre, at jeg lader Kirsten danse!
Er det nu ikke rort, Værn, at vi faar Løjet i Orden
og netop i Aften, da Fader er hos Landmaaleren pas-
ser det saa godt.“

Da Lagener og Duge var omhyggelig sammen-
lagde forlod Husmoderen Hullemen, men vendte en
halv Time tid efter tilbage med Kaffeanden og et
Kad velbesmurt Svedefageliver.

„Arbejdet er sin Løn værd,“ sagde hun, „hent
Kopperne, Trine, og den grønne Hædefande. Være
Billing nu vilde komme!“

Og Billing kom. Hun modtoges med Jubel.
„Hvad gaar her for sig? Naa det maa jeg sige!
Hvem har fundet paa disse Anstalter, og hvem har
lavet den Kaffe? Jeg maa indramme at den lugter
godt.“ Saa saa spørgende paa Kirsten, der glad
svarede:

„Kruen selv, naturligvis.“

„Nej virkelig! Du er jo en rigtig Knap, Kofine.“
Det var mange Aar siden han havde brugt dette
Udtryk om hende, og det gif hende til Hjerte.

Klossen var over Tolv før Højet i Hullemen sluf-
fedes og Familien begav sig til No. Fru Billing kunde
dog ikke sive, Fortiden meldte sig og Angerens hede
Laarer løb ned ad hendes Kind.

Egentlig Hjempe havde Kirsten ikke haat, men nu
Fruglene fornummede, Løst faldt og Kimaagen fan-
kede sig over de øde Stubmarker voksende Længslen ef-
ter Forældrene og hele det kære velstuede Hjem. Der
var hun „lille Kirsten“ som hun havde at adlyde og
modtage fra Morgen til Aften. Der faas hun op til
og stude paa en Waade være Ansøger, aa, hvor sølte
hun sig til Tider ringe og fattig. — Saa havde hun
ogfaa mistet sit lille Tilflugtssted oppe paa Højen.
Vunker af vaadt Løv dækkede nu Stovbunden og fra
de blafle Ørene faldt folde Draaber ned paa den
kommende. I selve Huset var det ikke let at finde
No, og det var som Fritiden smuldrere bort for hende.
Naar hun vilde smutte ind i sit lille Kammer, stand-
fædes hun gerne af Møder Wine, der klappede paa en
Stof og bad hende tage Plads.

„Snak lidt med mig, Kirsten, og fortæl et eller
andet; jeg er ogsaa et Menneſke, og leder mig ved at
silde ene, men det brøder ingen sig om.“

(Fortætt.)

Bøger til Julen.

Lauritz Petersens Bøger

William Brandt, indb.	\$1.20
Unge Hjertes, indb.	.70
Præstefolkene paa Nordens, Omsl.	.40
Arndt Grupe, indb.	1.00
Døden og Løvet, indb.	1.20

N. P. Madsens Bøger

Husandagtsbog	\$2.00 og 2.40
Vejen til Fred, Omsl., 0.40, indb.	.60
Tabt og fundet, Omsl.	.40
I den Højstes Skjul, Omsl.	.40
Gud kan, Omsl.	.40
Poul, Omsl.	.20
Ole, Omsl.	.20
Paa Flugt, Omsl.	.20
Guds Arvinger, Omsl.	.10
Solopgang, indb.	.80
Anita, indb.	1.10

OLF. RICARDS BØGER:

Ungdomsly, indb.	\$1.30
Kristus og hans Mænd, indb.	1.60
Lær os at bede! indb.	1.80
Med Mund og Pen I, indb.	1.30
Med Mund og Pen II, indb.	1.30
Vejledning til Selvstudium I og II, ib.	3.00
Paulus, Omslag	.70
Jeremias, Omslag	1.10

SKOVGAARD-PETERSENS BØGER.

Vil du frem? Omslag	\$0.80
Troens Hemmelighed, indb.	1.30
Korte Ord om store Ting — 1 til 12 ib.	1.80
Ungdommens Bog, indb.	1.80
Fra Nutidens Japan, indb.	1.80
Kan der leves paa Rationalisme, indb.	1.80
Et Blik i Guds Kærligheds Dyb, indb.	.80
Menneskeskikkelser, Gam. Test. I, indb.	1.20
..... II, indb.	1.20
..... Ny Test. I, indb.	1.20

EN RÆKKE KRISTELIGE FORTÆLLINGER.
Alle indbundne.

Martyrer. Fortælling om Mormonad- slerne	\$1.20
Gennembrudet (Oversat af N. P. Mad- sen)	1.25
Ester Ried	.80
I Kampens Bulder	.65
Tre Menneskebørn	.80
Maus: 400 Fortællinger	1.50
Præstegaarden i Harzen og i Indien ..	1.00
Roxy	1.00
Himmellødsen	.50
Harolds Hustru	.50
Herrens Gerninger	.50
Fyrsten af Davids Hus	.75
Genspejling	.60
Fire Veninder	.80
Gennem et Naaleøj	.90
Et Besøg hos de gamle Præstefolk ..	.65
Titus, en Korssets Fælle	.80
Byen ved Søen	1.20
Paa Torvet og i Vingaarden	.65
Naomi	.80

LITTERATUR OG FORSKELLIGT.
Alle indbundne.

P. Lauritsen: Danske Mænd, I—X	\$2.50
Ingemann: Eventyr og Fortællinger ..	.80
St. St. Blicher: Udvalgte Noveller	3.00
Carit Etlar: Gøngehøvdinden	1.25
H. C. Andersens Eventyr	1.50
Hall Caine: En Kristen	1.00
Jack London: Naar Naturen kalder ..	.50
L. Buddes Fortællinger	1.00
Walthar Scott: Dagens Datter	.60
Louise M. Alcott: Polly	.50
Joh. Ewald: Udvalgte Skrifter	.60
Goldschmidt: Ravnen	.60
Østergaard: Tyge Brahe	.60
A. C. Thyregod: Udvalgte Fortæll.	.80
Carl Hansen: Landsmænd	1.00
Paludan Møllers Poetiske Skrifter i Udvalg	4.50
Danmarks Land	2.75
Nordisk Konversationsleksikon, 1—6 ..	12.00
Thorsøe: Vort Aarhundredes Historie ..	2.00
P. Munchs Verdenshistorie, 1—2	4.10
Under Huset Glyksburg	1.50

SÆRLIGT FOR BØRN.

Pilgrimsvandringen (fortalt for Børn) ..	\$0.60
Dreng og Dreng	.50
Pige og Pige	.50
Breve til mine Børn	